

— Nu-mi place să beau mult și sunt împotriva drogurilor. Vreau să-mi păstrez controlul. Îmi place disciplina. Drogurile ți-o distrug.

— Te cred, zice ea. Presupun că la un moment dat am fost la prea multe chefuri și asta nu mi-a făcut bine, adaugă și duce paharul înalt cu vodcă la gură. Mi-a afectat munca.

Dau aprobator din cap.

— Așa se întâmplă. Părinții tăi beau?

Îmi lipesc paharul rece de buze, simțind încântată cum îmi amorțesc.

— Foarte puțin. Și nici măcar nu știu ce sunt alea droguri. Ei bine, asta e o minciună. Dulăpiorul de medicamente al mamei e plin de tot felul de pastile cumpărate pe rețetă, pentru anxietate, depresie și oboseală. Însă de multe ori mă gândesc că dacă ar renunța la toate, s-ar simți exact la fel.

E evident că părinții lui Sorenson sunt cei care i-au făcut rău. Dar, tot sorbind din băutură, simt cum începe să-mi ardă capul ca atunci când *îți pierzi controlul*. Nu sunt obișnuită să beau alcool și detest să fiu beată. Mă uit în jur la chipurile relaxate și buhăite de băutură, poftite trupești și disperare. Întotdeauna, la o anumită oră, totul se dezintegrează pe aici. O lesbiană bătrână, infectă și masculină, căreia i-am făcut odată o clismă, parte dintr-un program de la sală (cu toții mai suntem inconștienți uneori) și care acum e beată muci și disperată după sex, deși n-are nici o șansă, bate ușurel cu niște unghii ridicol de lungi într-un pahar plin cu martini. E la fel de jalnic ca atunci când încerci să apuci o jucărie ieftină cu o gheară zimțată, la bălci. Îi e teamă să nu verse paharul, așa că renunță și își coboară buzele uscate ca pergamentul până la el, sugând ca dintr-o pizdă. O gagică îmbrăcată în pantaloni de trening, maieu alb, cu bijuterii scumpe și un strat gros de auto-bronzant portocaliu pe ea intră tanțoș în club. Curva Liposucției – n-am prea mai vorbit una cu alta după întâlnirea aia ciudată la o petrecere pe barcă, anul trecut – îmi aruncă o privire complice. Formăm uneori alianțe bizare, dar suntem în Miami Beach, așa că snobii fițoși trebuie puși la punct. Mai nasol e că mă simt brusc atrasă de

ea; parcă m-ar fi înhățat o mână care îmi răsucește intestinele, și un minuscul metronom de groază palpită acum în mine. Vreau ca Sorenson să se care naibii, dar, ciudat, mă și bucur că e aici și că stă în întuneric, în afara luminilor stroboscopului.

Pe urmă prietenul meu, bucătarul-șef Dominic Rizzo, vine spre mine, iar rânjetul i se lățește când mă recunoaște, mergând în zigzag prin mulțime. Nu l-am mai văzut de *luni întregi*, gen.

— Dominic!

— Scalpează-mă, dulceață mică, scalpează-mă, mă imploră teatral Dominic, smucindu-și brațele și palmele de lângă corp.

— Unde ai fost? Te-am sunat, ți-am dat mesaje, e-mailuri... Bruce mi-a zis că v-ați despărțit.

— Un cuvânt *verboten*¹, scumpo. Am trecut peste asta. L-am dat A-F-A-R-Ă. Cu majuscule. Mi l-am scos din minte. Nici n-o să-ți vină să crezi în ce mocirlă am fost și fizic și psihic. Dar *mi-a trecut*, nu mă mai fut și nici nu mai beau, ca să nu mă mai gândesc la el. O să vin la Bodysculpt săptămâna viitoare, zice cu o privire imploratoare, în timp ce mă izbește ușurel cu pumnul în burtă. Mă ajută să arăt iar ca un prinț din povești?

— Mai întâi ține regim. Ce-ai mâncat în ultima vreme? Guști din rețetele tale?

— Of, scumpo, răul a fost făcut de demonul băuturii. Am uitat în care anume sticlă de vin din pivniță am ascuns soluțiile la toate problemele din viață și din dragoste!

— Când o găsești, dă-mi și mie de știre, exclamă Sorenson beată mangă.

— Ah, în *nici un caz* să nu mă-ntrebi pe mine, zice Dominic, fără să-i spună cum îl cheamă, ci întorcându-se spre mine. Dar uită-te la mine, de cincisprezece zile nu mai beau nici un strop și m-am îndrăgostit de tipul care mă susține în grupul alcooliciilor anonimi, și care mă sufocă. Un arhitect. Dar mie nu mi-a mers niciodată cu cei care au program normal de lucru.

— Da, știi, îl aprob eu. Păi, acum că te gândești din nou la *tine* și nu la cine n-ar trebui, îi spun eu lui, dar aruncându-i o

1. Interzis (în germ., în orig.) (n.tr.).

privire cu subînțeles lui Sorenson, totul ar trebui să meargă ca pe roate.

— Știi, Brennan, zice Dominic și se uită la mine plin de recunoștință, aș fi vrut ca tu să fii fiul pe care și l-a dorit tatăl tău. Acum am fi în Canada și am obține un permis special.

— Țsta e lucrul cel mai apropiat de o cerere în căsătorie pe care l-am primit până acum. Merge și-așa.

Dominic își arcuiește spatele și pune mâinile în șold.

— Ce zici de pompierul ăla musculos?

Eu observ că Sorenson devine atentă și își mută greutatea de pe o bucă grasă pe cealaltă.

— Faci mișto de mine. Știu că voi, poponarii, sunteți cei mai narcisiști dintre toți, dar cred că încrezutul ăsta hetero vă dă rușinică!

— Ei bine, eu îmi mut cuibul, scumpo, și fizic, și metaforic. Dominic mă sărută pe obraz.

— Aici sunt prea multe maimuțe și nu destui cocoșei, spune el, se întoarce spre Lena și, fără nici o tragere de inimă, înclină capul spre ea în chip de salut, apoi pleacă de lângă noi.

Unora li s-ar părea semn de nesimțire și superficialitate, dar să arăți așa nasol ca Sorenson chiar este o încălcare gravă a ordinii estetice din South Beach, poate ultimul bastion al sănătății mintale într-o lume chinuită.

Dar alcoolul mi s-a urcat la cap. Mă trezesc că o ating pe Lena pe braț; e foarte umflat, dar are pielea încă tânără și netedă. Mai are vreo doi ani în care să slăbească, căci după aceea trebuie să pășească pe tărâmul chirurgiei estetice și să-și taie de pe ea toată pielea în plus. Dacă ar slăbi acum, s-ar strânge la loc. Îi zâmbesc și o mângâi pe braț; îmi place cum o fac să chicotească.

— Diferența dintre o femeie sănătoasă de 65 de kilograme și o obeză de 90 de kilograme este mare. Dar diferența dintre o obeză de 90 de kilograme și una patologic obeză de 135 de kilograme e mică. Vrei să ai gleznele ca două butelci?

Clatin din cap, aplecându-mă spre Lena.

— N-am putea să vorbim despre...

— Nu. Nu putem să *nu* vorbim despre asta. Pentru că femeile alea imense n-au vorbit despre asta. S-au îngrășat, au dat în depresie, au rămas fără energie, au devenit dependente de zahăr și de mâncare grasă care să le binedispună și au intrat în cădere liberă. Întotdeauna o să fie niște mutante. Chiar și dacă slăbesc, o să rămână cu niște cicatrici oribile unde o să li se taie pielea sau o să-și umple faldurile rămase cu mega-mușchi, ca grășanele alea bătrâne pe care vezi la *The Biggest Loser*. Tu nu. Tu încă mai poți arăta normal. Ești tânără. Ai piele mișto.

— Ah, mulțumesc! Și tu ai o piele superbă!

Brusc, îmi dau seama că vreau să pipăi carnea aia. Armura ei mă fascinează! Schimb subiectul.

— Spune-mi cum a fost primul tău sărut, Lena.

— Ce?

Prin aburii alcoolului, din bârlogul de unde vrea să pară pseudo-boemă, iese la lumină mironosița provincială ipocrită. Eu vreau să găsesc în ea artista școlită de MTV. De aceea Sorenson am eu nevoie acum.

Nu mai e cale de întoarcere. Pronunț târăgănat cuvintele.

— Spune-mi. Cum. A. Fost. Primul. Tău. Sărut, zic și rânjesc cu gura până la urechi. Lena!

Sorenson se uită îndărătnică la mine.

— Nu! zice și pe urmă chicotește iarăși. Adică, spune tu prima.

Brusc, urechile încep să-mi țiuie ca dracu'. Nu mai aud nimic, în pizda mă-sii! Primul rahat de sărut...

— Lucy, te simți bine?

— Nu sunt obișnuită să beau alcool.

— Și eu care credeam că te deranjează să-mi povestești cum a fost primul tău sărut!

Trag aer în piept. Trebuie să nu mă mai gândesc la el, la puțoiul ăla, la bulangiul ăla căcăcios de Clint, și să-mi aduc aminte de inofensivul Warren.

— Bine, nu-i mare brânză. A fost un puști pe nume Warren Andover. Avea niște dinți mari, ca de iepure, știi, ieșiți în afară. Avea ghinion să-l cheme așa. Dar ori de câte ori îl vedeam, mă udam toată. Nu mă gândeam decât la cum ar aluneca dinții lui pe clitorisul meu.

Ea își duce mâna la gură.

— Dumnezeule, Lucy! exclamă Sorenson înroșindu-se. Îmi aduci aminte de prietena mea din facultate, Amanda!

Oare o fi făcut școala de artă sau una religioasă de căcat? Dar ridic privirea și observ că o tipă de la bar îmi face ochi dulci; o brunetă scundă, cu părul drept și tuns mișto, zveltă, dar cu țâțe mari sub bluza violet și, din câte mi-aduc aminte de ultima dată când am văzut-o, un super-cur în pantalonii ăia strâmți galbeni. O vede pe Sorenson și se uită intenționat în altă parte. Probabil că nu mai am nici o șansă, căci acum crede despre mine că îmi plac grășanele. Așa că mă întorc spre Sorenson.

— Ai ținut legătura cu colegii de facultate?

— O, da! Deși evident că nu ne vedem prea des, fiindcă m-am mutat aici...

Sorenson începe să trăncănească în neștire. Felul în care se ghemuiește pe canapea, ca o pisică împăiată uriașă, însă totuși ca o pisică, îmi confirmă faptul că învelișul ăla de grăsime n-a existat întotdeauna acolo. Memoria mușchilor sugerează în general lucruri din astea.

— Kim lucrează la o galerie, Amanda s-a mutat înapoi în Est și s-a logodit cu un tip mișto, care e agent de bursă. Sună cam superficial și plictisitor, dar...

Aș vrea să-ți văd venele alea albastre cum devin vizibile când se împing în pielea de pe sânii. Vreau să-ți văd pielea cum se întărește și arde sub atingerile mele, așa cum ar fi trebuit să fie dacă n-ai fi preschimbat-o în aluat de fursecuri. Vreau s-o fac să fie ca înainte.

— ...atât de mulți dintre ei erau prieteni mai degrabă cu Jerry – îți dai seama de asta abia după ce te desparți. Doar atunci îți dai seama ce prieteni ai...

Dar mai întâi aș vrea să te leg de patul meu, târfă mică și grasă ce ești, să-ți pun o folie de plastic dedesubt și să te gâdil până când te piși pe tine. Dar nu vreau să se deshidrateze. Deshidratarea e nasoală.

— Hai să ne luăm niște apă, sugerez eu.

— OK...

Leneșă Lena Leneșă Lena.

Leneșă Leneșă Leneșă Lena.

Pula, vodca aia mă face să-mi pierd mințile. E clienta mea. *Calmează-te*. Mă controlez și mă las pe spătarul canapelei, uitându-mă la balamucul din ce în ce mai mare din jurul nostru. Cel mai nasol e când Sorenson vrea să danseze. Nu cred că sunt *chiar atât* de beată, dar ne ducem pe ring, iar ea se leagănă într-un vals poticnit și stângaci, ca de la azilul de bătrâni. Simt cum toți ochii se ațintesc asupra noastră și vreau să mă car în pula calului de aici, până nu-mi distruge pizda asta toată viața socială și mă face de râs în întregul Beach.

La sugestia mea, ieșim din club și ne ducem la ea acasă. Când ajungem acolo, o conving să-mi arate la ce mai lucrează în atelier. De data asta nu mai e acoperită – e o creatură scheletică în mărime naturală. Are toate oasele legate între ele – picioare, brațe, șira spinării și coaste – iar ea îmi spune că n-a înlocuit cu mulaje din plastic decât șoldurile și craniul, care sunt puțin diferite la culoare și consistență.

— Încă nu-i terminată, zice Lena. Dar nu știu dacă mă mai reprezintă. Oasele, animalele. Jerry obișnuia să spună...

Se întrerupe și își duce mâna la gură.

Eu o provoc:

— Ce zicea puțoiul ăla? Ce spunea labagiul ăla sabotor și lipsit de talent?

— Obișnuia să spună că e prea morbid. Că îmi provoc singură depresia. Că ar trebui să lucrez la chestii mai optimiste și mai vesele. Că n-am *personalitatea* cu care să creez opere sumbre.

— Asta spune totul despre el, nu?

Mă duc lângă ea, o iau de mână și îi șoptesc la ureche: Termin-o. Iar mâine te apuci de Jurnalul Matinal. O să te ajute. Pentru că ceva din tine te oprește, parcă ai avea un dop imens în cur... spun eu și nu mă pot abține să izbucnesc în râs când îi văd expresia, așa că adaug: Am zis „dop“...